

Nehéz gondok, nagy örömek

Kőszegi István főiskolai bajnok

Kéri János, a csapat egyik régi tagja

A MAFC Súlyemelő Szakosztályról szerzett információimat a források megnevezése nélkül bocsátom közre. Teszem ezt pedig azért, mert a következőkben leírtak nem csupán egy-egy személyre vonatkoznak: a gondolatokban, ötletekben egy egész kis csoport, egy egész közösség vágyai bújkálnak.

— Annak ellenére, hogy a súlyemelés nem kifejezetten ún. egyetemi sportág, a Műegyetem komoly múltja tekintetében vissza. A szakosztály 1952-ben alakult, Csinger Gyula, volt sokszoros magyar bajnok jóvoltából, aki sokáig vezetőedző is volt. Az eredményes munka ékes bizonyítéka, hogy az 50-es évek vége felé a MAFC országos rangsor — képzeletbeli — dobogóján szerepelt, mégpedig hosszabb távon. A 22 év alatt olyan sportemberek versenyeztek a MAFC színeiben, mint *Nemesvári Árpád*, sokszoros ifjúsági világsúcsstartó; *Nagy Róbert*, aki a MAFC-ban szerzett 2 bajnoki aranya mellé — más esetben — még többet is nyert; *Kocsis György* — magyar válogatott volt —, *Duska Emil* — válogatott kerettag volt — mindannyian magyar bajnoki helyezések tulajdonosai is. A jelenlegi gárda talán legeredményesebb, legtehetségesebb tagja *Rabóczi Lajos*, akinek eddigi eredményei után feltétlenül odakívánczolnak a felkiáltójel: 2 ifjúsági Budapest bajnokság, 2 Főiskolai bajnokság, tavaly országos junior bajnokság! Ez utóbira — ha elég szorgalmas — az idén ráduplázhat!

— 1964 óta új típusú a csapatbajnokság (CSB). Ebben 1967 óta a szereplés úgy fest, hogy egy, az NB II-ben eltiltott évet két NB I-es szezon követ. A MAFC tavaly elbűcsűzött az első osztálytól, tehát az „álmoskönyv” szerint most felújítás következik! Öszintén reméljük, hogy e fura „páternoszter” továbbra is menetrendszerűen halad! Am a feljebb lépés a DVTK, a Honvéd és az Építők rivális súlyemelői képeiben komoly akadályokba ütközik. Négy, közel egyenlő képességű együttes versengésük — ki tudja miért? — egy fordulónál alapján dől el. Pedig jó volna visszakérülni az első vonalba, mert bár az OTSH pontozása nem minősíti hivatalosan a csapatbajnoki hovatartozást, tehát nem mérvadó, hogy a csapat az NB I-ben vagy NB II-ben van-e, az egyesületeket mégis úgy ítélik meg, hogy melyik osztályban szerepel.

— A szakosztály tevékenységét az anyagi körülmények döntően befolyásolják. Örvenedtes javulás tapasztalható ezen a téren is: ez évben költségvetésük 110 ezer forintra rúg, szemben a 3—4 év előtti 30—40 ezer forinttal. Az évi beszerzésre ebből 15—16 ezer forint jut. És hogy ez még így is, mennyire szükség

keret, annak illusztrálására néhány szám: egy olcsóbb (I) súlyzókészlet 16 ezer forintba kerül, egy pár súlyemelőcipő 850 forintba, (máskül-két évig tart), egy versenyre pedig 400 forintba kerül. Nem is szólva a dobogóról. A Főiskolai Bajnokságot egy már-már életveszélyes dobogón rendezték meg, melynek állapotára jellemző, hogy a jelenlévő sportvezetők tústént rendelték egy újat — 17 ezer forint az ára! Ezt az összeget csak soron kívül, segítőkész „források” útján tudják előteremteni.

— A MAFC súlyemelő szakosztályában kb. 60 igazolt versenyző sportol, közülük mintegy 40 versenyekeken is indul. A lényegében jól felszerelt termet *rajtuk kívül még kb. 40-en rendszeresen használják* — még reggel is! — olyanok, akik egészségük érdekében hajlandók is valamit tenni, de a versengési vágy hiányzik belőlük. Az eddigiekből már leszűrhető az együttes ars poeticája: egyrészt szeretnék jó eredményeket elérni, másrészt viszont céljuk, hogy egészséges, az életben is edzett emberek kerüljenek ki soraikból. A tagok többnyire diplomások (vagy azok lesznek, akikről nagyon függ, hogy a jövőben anyagilag és erkölcsileg mennyire támogatják a sportot!

Jelenleg három edző — *László Ferenc*, *Duska Emil*, *Mészáros Csaba* — foglalkozik a versenyzőkkel, akiknek többsége — és ennek a vezetőség ösztönözésén — fiatal, serdülőkorú. Szomorú viszont az, hogy az idősebbek között kevés olyan van, aki ide is jár. (8

műszakis, plusz 6 más egyetemista). Többnyire már végzettek, akik a napi munka, a család mellett (után?) szakítanak időt az edzésre. A jelenlegi gárdából mindössze 2 műegyetemista kezdett itt el sportolni, és ez a szám elenyésző ahhoz képest, hogy évente kb. 1500 az új hallgatók száma. Ezzel kapcsolatban feljegyeztem egy figyelemre méltó javaslatot: az egyetemre 8—10 élsportolásra esélyesnél több nem jelentkezik évente. Ezek a fiúk, lányok, ha nem is érik el a kari minimális pontszámot, de egyébként megfelelnek, kapjanak lehetőséget tanulmányaik megkezdésére, a bizonyításra. Tehát nem az élsportolóknak valamely kerülő úton való „diploma bűjtatásáról” lenne szó! Egy ilyen intézkedés fellendíthatná az egyetemi élsportot, fellendítené az ugyancsak szunyadozó sportolási kedvet, és visszazáratna más területekre is. (Lásd OSC, SZEOL plusz külföld!)

Ebben az évben — hét esztendő szünet után — újra kitáblában van minden sportoló titkolt vagy kevésbé titkolt vágya: *a külföldi út*. Jereváni szereplésre hívták meg ugyan is súlyemelőinket szovjet kollégáik. Befejezésül pedig egy elgondolkodtató kérdés: itt, a Műszaki Egyetemen, ahol annyi klub, kör stb. működik, *miért nincsen egy MAFC-klub*, ahol a sportolók esetenként összejöhetnek, megismerve egymás gondját-baját, és megbeszélhetik közös problémáikat. Igaz is, miért nincs?

Magyarics András

Meccsek Miskolcon

Érdekes, tartalmas hétfévét töltötték el április 27—28-án a kollégiumi bajnokságok győztes csapatai Miskolcon, a Nehézipari Műszaki Egyetem vendégeiként. Négy sportágban — *kézilabda, kosárlabda, asztalitenisz* és természetesen *foci* (ez utóbbiban a lányok is!) — mérték össze tudásukat a két egyetem képviselői. S bár a hivatalos cél: ez a többfrontos versengés volt, a jelenlévők egybehangsúlyos véleménye szerint a kiruccanás kirándulásnak sem volt utolsó! Kora reggel indult a panorámabusz a környék felé; reggeli Gyöngyösön, ebéd Miskolcon, és délután már sor is került az első találkozóra. *Focistáink* izgalmas mérkőzésen az utolsó percben lőtt 11-es góllal 3:2-re győztek. Kézilabdában már nem teremt számunkra babér, s bár a vártnál kisebb arányú vereség jutott osztályrészül fiainknak, találon állapította meg valaki: „Eben aztán szó szerint amatőroknak voltunk.” Ugyanezt bizonyíthatja a második mérkőzés is, amelyen a hazaiak asztalitenisz gárdája, *pedig ők nyertek mérkőzést*

is. *Egyet. A 16-ból*. Estére közös látogatást iktattak a programba a figyelmes házigazdák. Reggel folytatódott a nagy „*derby*”: a *kosarasok* nyitották a sort. Több NB I-es játékost is felvonultató csapatunk biztos győzelmet aratott, bár az első percekben mintha kissé álmosak lettek volna... A kétnapos vetélkedés betetőzéséül a lányok adták elő (foci) tudományukat. Kellemes meglepetésre a miskolciak úgymond „*profi*” csapata nem tudta legyőzni a mieinket. Az eredmény: 2:2.

Ebéd után irány Miskolc-Tapolca, majd a barlangfürdés után következett Lillafüred. Hazafelé a Lillafüred—Eger útvonal csodálatos szerpentinjén haladt a busz. A társaság kétóránál pihenőt tartott Egerben, ahol is megízlelték a „*hegy levét*”. Aztán következett Pest — a mindennapi feladatok. Egy ilyen sikeres rendezvény után óhatatlanul felmerül a kérdés: *a különböző egyetemek miért nem tartanak egymással szorosabb sportkapcsolatot?*

M. A.

Jazzmuzsika a vári klubban

Immár a második éve élvezhetjük a Hess András téri Schönerz Kollégium lakóinak szeretettel, a lelkes szervező és rendező munkát, melynek a főváros egyik legprogresszívebb és mondhatni legsikeresebb jazz-zenei klubja köszönhető.

Kezdetben Friedrich Károly, majd mi építettük ki a klub jellegzetes arcát, azzal a céllal, hogy a főváros többi, meglehetősen heterogén műsorú jazz-klubja mellett mindenképpen egyetemi nivójú, a jazzmuzsika legjobb zenei hagyományaihoz kötődő és az ezzel fáradozó magyar együttesek otthona legyen.

Azóta már rendszeresen vendég itt a *Rákfőgyő együttes*, a *Lakatos—Kőszegi duó*, az *Interbrass*; és — illeszkedvén együttesünk elképzeléseire, két alkalommal a *Kalácsa* együttes is.

Ugy érzem, hogy a klub népszerűsége szolgálja, színvonalát pedig eképpen is igazolja, ha e cikk jó alkalomával röviden számolok azok munkánkról, arról a zenéről, amely eddig talán a leginkább jellemezte a „vári” klubéletet.

Vallom, hogy a jazzmuzsika az egyik *legjellegzetesebb XX. századi jelenség*, annyira, hogy a jövő korokból visszatekintve ezt a zenét merőben új, a régiakkal összehasonlítva korszakos tűneménynek fogják tartani utódaink.

Mint vázlatosan kottáztott — vagy kottázatlan — műzene, egyben mai népzene is, mely még nem vált szét külön komoly- és külön könnyűzenévé, s a zene nagy birodalmát új oldalról közelíti meg. A jazz a kor művészetének egyik legélőbb része, keret, amit minden nép, minden indulat és akarat kitölthet és saját lelkének megnyilatkozássá tehet. Régióta úgy gondolom, hogy mi ezt a nemzetközi zenei nyelvet csak saját zenei gyökereinkből merítve beszélhetjük őszintén. Ez munkánk alapja. Magyar emberek vagyunk, Bartókon és Kodályon nőttünk fel, tőlük nyertünk önbizalmat, saját világnak kifejezésére.

Ez akkor vált igazán lehetővé, amikor a világ jazz-művésze és elsősorban az amerikai jazz avantgard mozgalmak bebizonyították: a jazz ritmusvilága képes felszívni és öntörvényei szerint magába építeni a legbonyolultabb és legújabb zenei eredményeket is és nagy erénye, hogy a műfajra jellemző spontán zeneiséggel, az improvizáció útján emberivé is teszi.

Kiderült ugyanakkor, hogy a magyar népzene, elsősorban is annak régi rétege — más népzeneihez hasonlóan — olyan zenei, hangulati és tartalmi jegyeket hordoz, melyek nagy hasonlóságot mutatnak a hagyományos néger zenével, elsősorban az éneklés atmoszférájában (pl.: ballada—blues hasonlóság), vagy pl. a parlando—rubato jellegű magyar siraók, kesergők jellegzetes „tűneménye”, amit a néger zenében „blue note”-nek nevezünk, s mely egy bizonytalan,

illetve a félhang közöknél szűkebb tartományt is kiénekelő, a népi lélek finomságára, jó ízlésére és kifejező erejére valló hangvétele.

Ha mindehhez hozzáteszük, hogy a néger fülnek sem idegen a pentatónia — pl. a legújabb jazzkompozíciók (Coleman, Coltrane, vagy Mc Coy Tyner) hangvétele, fordulatai és improvizációi bizonyítják, hogy az élő néger jazz tökéletesen birtokolja a pentaton zenei gondolkodásmódot és ennek következményeit is (pl. Cecil Taylor-nál) — úgy világossá válik, hogyan illeszthető be zenei anyanyelvünk a mai jazzmuzsika nagy áramába.

Az a bonyolult zenei esz-köztár, mely a mai zenei világot jellemzi, az improvizatív zenélés új reneszánszát hozta. A „free”-zene tulajdonképpen ennek és az amerikai négerség körében újjászületett szabadságszűzének köszönhető, s ebben is igen progresszív jelenség. Megerősítette ugyanakkor azt a régióta erősödő tendenciát a jazzban, mely ezt a muzsikát lassan komoly zenei igényűvé tette.

Mi ezen az úton járunk, ezt honorálta a nemzetközi zsűri, mely San Sebastianban 1972-ben *Free* nagydíjjal jutalmazta szereplésüket Jávori Vilmos, Ráduly Mihály, Kimmel László, Vajda Sándor és Szabados György voltak a siker részesei.

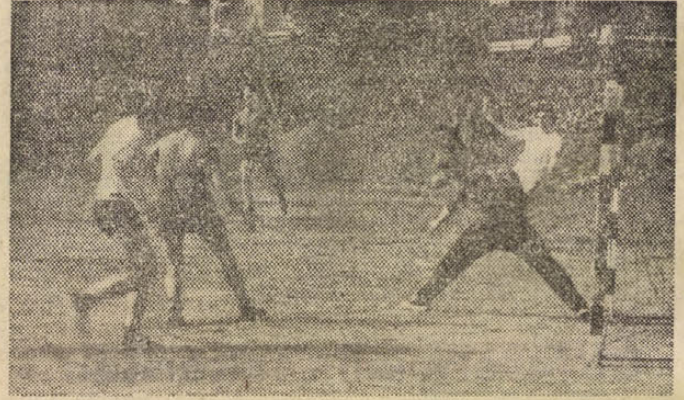

Szabados György voltak a siker részesei.

Azóta Horváth Lajos és Kőszegi Imre csatlakozásával alakult az együttes, a zongora, hegedű, bőgő, dob, összetételű quartett a kialakult stílusú zenét igyekszik tovább gazdagítani, árnyaltabbá, még kifejezőbbé, a mai világ lelkületének hívebb tolmácsává tenni. Ez sok és türelmes munkát, friss szemléletet igényel, s ehhez ad lehetőséget a vári jazzklub, melynek léte a továbbiakban úgy érzem, a jazzélet szempontjából feltétlenül nagy fontosságú kérdés.

Szabados György

Döntő

Izgalmas jelenet az egyetemi kispályás labdarúgó-bajnokság döntőjéről: a gépész III. legyőzte a gépész IV-et.

Fotó: Falk György

MAFC-turmix

Egyre jobban formába lendül NB III-as labdarúgó-csapatunk. Legutóbbi mérkőzésükön idegenben 4:2 (2:1) arányban győztek a Medicor ellen. Két nagyszerű formában levő csapat találkozt. A végig nagyrámú mérkőzésen csapatunk talán legjobb tavaszi teljesítményét nyújtva ilyen arányban is biztosan nyert. Góljaink közül Tari 3-at, Zalavári 1-et szerzett, a Medicorból Frits és Lazi volt eredményes. A 24. forduló után a MAFC 22 ponttal a 10. helyen áll.

★
Asztalitenisz-eredmények. Az NB II. Barna csoportjában két győzelmet aratott a MAFC. A Veszprémi Volán ellen 19:6 volt a siker mértéke. Dr. Balogh 5, Leposa és Záhonyi 4—4, Markovits és Szombori pedig 3—3 győzelmet szerzett. A Pécsi EAC-ot 20:5-re vertük. Dr. Balogh, Leposa és Markovits 5—5, Záhonyi 3, Schneider pedig 2 győzelmet szerzett.

★
Kilenc műegyetemista súlyemelő ért el helyezést a Főiskolai Bajnokságon. Bajnokok: Rabóczi Lajos nehézsúly, 195 kg; Kőszegi István könnyűsúly 205 kg; második helyezettek: Molnár Péter nehézsúly 155 kg; Herczeg László könnyűsúly 180 kg; harmadik helyezett: Péter Ferenc félnehézsúly 240 kg; negyedik helyezettek: Magyar Béla félnehézsúly 197,5 kg; Szeghó Tamás középsúly 180 kg; Kecskeméty Károly nehézsúly 240 kg; hatodik helyezett: Pásztor Péter nehézsúly 190 kg.

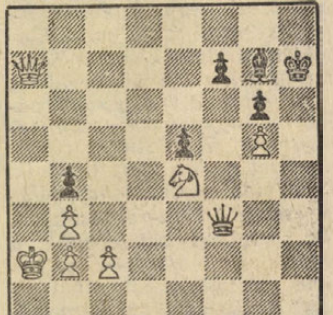
★
A felsőoktatási intézmények Honvédelmi Lövészklubjának egyetemünk Lövészklubja is részt vett. A versenyt a KISZ Közéleti Bizottsága és az MHSZ közösen rendezte

az IKARUS-gyár mátyásföldi lőterén.

22 egyetem 34 csapata (4 férfi és 3 női versenyző) hat próba után, 20 értékeltségével döntötte el a sorrendet. A bajnokságot a gödöllői Agrártudományi Egyetem csapata nyerte 701 körös eredményen, a BME 686 körrel a második helyen végzett.

Sakk

Immár többhetes „külföldi kalandozás” után térjünk vissza hazai vízeinkre. Egy magyar bajnokságon vívta az alábbi csatát Portisch Delyvel. Az ambiciózus fiatal mester alaposan megkeserítette nagymester ellenfelét élettel. Még döntetlen-kisérlettel is ügyesen szerelte le:

Először egy vonalnyitás és egy vonalzáras egyetlen lépéssel történő megoldása mutatatták be: 1. Hf6+! Ff6: Útni kellett, mivel Kg8-ra 2. Vd8+ kitépéses matra vezet. Ez lme megnyitja a heredik sor, lezárta az f vonal, tehát 2. V7+! Kh5, a futó ugyanis kötvén van, az f3V védetlen, 3. V7+! rendkívül fontos lépés, megfosztja a sötétet az a8-h1 átlón mutatkozó örökös sakk lehetőségétől. 3... Vd7+! Vd7: 6, fe és az 7 t vonalon még befogható gyalogok ki kerültek a sötét király hatásköréből! Sötét feladta.